

Сем роздивляється стелю, що помалу світлішає, і вправляється в диханні, як радив лікар, намагаючись о п'ятій ранку розсіяти думки, що величезною темною хмарою висять над головою.

Шість на вдих, три — затримати повітря, сім на видих.

«Я здорова, — подумки повторює вона. — Моя родина здорова. Пес більше не дзюрить у коридорі. У холодильнику повно їжі, і в мене досі є робота». Вона трохи шкодує, що вставила слово *досі*, бо від думок про роботу шлунок знову болісно стискається. *Шість на вдих, три — затримати повітря, сім на видих.*

Її батьки ще живі. Хоча їй часом важко згадувати це в щоденнику вдячності, який вона регулярно веде в думках. О боже. Мати знову дорікне в неділю, що от до Філової матері вони зайти не забувають. Зазвичай вона говорить це між келихом хересу і ситним пудингом — і це неминуче, як смерть і податки або волосинки, що часом пробиваються на підборідді. Сем уявляє, як відбивається із ввічливою посмішкою: «Ну, мамо, Ненсі нещодавно втратила чоловіка, з яким прожила разом п'ятдесят років. І ніні їй трішки самотньо». — «Але ви вчашчали до неї й тоді, коли він був ще живий», — відказує мати. — «Так, але її чоловік у той час був уже при смерті. І Філу хотілося побути з батьком якнайдовше перед тим, як той скине з себе тлінну оболонку. Трясця, ми ж не на вечірку бігали». І раптом вона усвідомила, що знову подумки сперечається з матір'ю, і тому за вичитаною в якійсь статті порадою припинила словесний потік і постаралася його сховати до уявної коробки та закрити уявною кришкою. Але кришка ніяк не хотіла

закриватися. Останніми днями Сем уже вкотре влаштувала уявні сварки: із Саймоном на роботі, з матір'ю, з жіночкою, що напередодні нахабно пропхалася перед нею в черзі до магазинної каси. Але жодна з цих суперечок не відбувалася у справжньому житті. Натомість у дійсності жінка просто скрипіла зубами. А ще старалася рівно дихати. *Шість на вдих, три — затримати повітря, сім на видих.*

«Я не мешкаю в зоні війни, — розмірковує вона. — З кра-на тече чиста вода, на полицях лежать продукти. Не чути ні вибухів, ні стрілянини. Ніхто не мучиться від голоду. Невже це не має значення?» Але через згадку про нещасних дітей, які змушені жити в умовах війни, на очі навертаються сльози. Утім, очі в неї завжди на мокрому місці. Кет постійно радить пройти замісну гормональну терапію: у Сем досі бувають припливи, часто виступає гормональна висипка (хіба це справедливо?), проте їй ніяк не вдається записатися до лікаря. Коли вона востаннє туди телефонувала, на майбутні два тижні в нього залишилася одна вільна година. «А якби я вже помирала?» — міркувала вона. І почала подумки сперечатися з реєстраторкою.

Натомість у дійсності сказала:

— О, як нескоро! Гадаю, я дам собі раду. Але однаково дякую.

Вона зиркає праворуч. Філ дрімає, проте навіть уві сні на його обличчі читається стурбованість. Їй кортить простягнути руку й погладити йому волосся, та коли вона так і зробила нещодавно, той притьмом прокинувся й скинув на неї наляканий, нещасний погляд — буцімто Сем учинила щось жорстоке.

Тому вона просто складає руки перед собою, намагаючись лежати спокійно і розпружено. Хтось казав їй, що відпочинок є так само корисним, як і сон. Треба просто звільнити голову від зайвих думок та розслабитися. Позбутися

напруження в кінцівках, у всьому тілі — від кінчиків пальців на ногах і далі. Нехай обважніють ступні. А тоді кісточки, коліна, стегна, шлу...

«Хай тобі грець, — рвучко зринає думка. — За чверть шоста. Треба вставати».

— Молока немає, — виголошує Кет. Вона стоїть перед холодильником і з осудом дивиться всередину, ніби чекає, що ось-ось воно там з'явиться.

— То збігай до магазину.

— Я не маю часу, — відказує Кет. — Ще мушу вкласти волосся.

— Ну, в мене теж часу обмаль.

— Чому?

— Тому що я повинна відвідати тренажерний зал і спа, на які ти сама мені придбала денний абонемент. Тілесна терапія. Завтра — останній день.

— Але я купувала його тобі ще рік тому! До того ж на це піде години зо дві, а ти хіба не мусиш іти на роботу?

— Я вже домовилася, що прийду пізніше. Утім, зал — неподалік від офісу. — Їй завжди бракує часу. Вона повторює це, мов мантру, разом зі словами «я втомилася». Але кому його не бракує? І хто не втомлюється?

Кет зводить брови. Вона вважає, що догляд за собою є життєвою необхідністю, важливішою за такі прозаїчні речі, як гроші, дах над головою і харчування.

— Кажу тобі, мамо, або займайся цим як слід, або взагалі облиш, — говорить Кет, що ледь не з жахом спостерігає за тим, як швидко зменшується різниця між материними стегнами і талією. Вона зачиняє холодильник. — Гм, не розумію, чому тато не може купити навіть пляшку молока.

— Залиш йому цидулку, — каже Сем і починає збиратися. — Сподіваюся, сьогодні він почуватиметься трохи краще.

— Ага, казка про білого бичка.

І Кет вилетіла з кухні, як лише вміють вилітати молоді дев'ятнадцятирічні жінки. За кілька секунд Сем почула потужний гуркіт фена і подумала, що той знову валятиметься в доччиній кімнаті, доки вона сама його не прибере.

— А я думала, що ти вже не п'єш коров'ячого молока, — гукнула через сходи вгору Сем. Фен на мить зупинився, і вона у відповідь почула:

— Яка ж ти вредна!

Сем видобула з шухляди костюм і запхала його до спортивної торби.

Вона вже стягувала з себе купальник, коли набігли «мамуні-гарнюні». Її швидко оточили розкішні стрункі молоді жінки, які, не звертаючи на неї жодної уваги, заходилися перегукуватися через голови й заповнили своїми голосами тишу, яка перед тим панувала в душній роздягальні. Сем відчула, як помалу випаровується рівновага, що ненадовго поселилася в її душі після двадцятиметрового запливу. Не минуло й години, як вона згадала, що ненавидить такі заклади: тут господарями є ті, у кого пружні тіла, а товстулі хай собі ховаються по кутах. Сем уже мільйон разів проходила повз це місце, і щоразу її охоплювало вагання: чи варто заходити всередину? Тепер вона знала: такі жінки сіють у душі ще гірші почуття, ніж у неї були перед тим, як вона сюди прийшла.

— Ніно, в тебе залишається часинка на філіжанку кави? Ми могли б піти до того чудового пивного бару, який недавно відкрили за магазином *Space NK*¹. Там ще подають полумиски Будди².

¹ Магазин, де продають дорогу косметику і засоби гігієни. (*Тут і далі прим. пер.*)

² «Полумиски Будди», або «чаші дракона», — збалансовані, корисні страви здебільшого вегетаріанської кухні.

— Я не проти. Але об одинадцятій мушу бігти. Веду Леоні до лікаря-ортодонта. То як?

— Гарзд. Я так скучила за дівчачими посиденьками!

У цих жінок завжди дизайнерське вбрання для фізичних справ, досконало вкладене волосся і завжди є час на каву. У них шалено дорогі спортивні торби — не те що її підроблений *Marc Jacobs*, дешева копія. Їхні чоловіки, яких звати Руп або Тісс, недбало кидають конверти з грубими преміальними на лискучі кухонні столи марки *Conran Shop*. Ці жінки їздять на величезних, бездоганно чистих позашляховиках, які вони звикли паркувати в другий ряд, і вимагають від виснаженого баристи подати своїм вередливим малюкам дитяче капучино, а згодом сварять бідолаху, якщо напій не зовсім відповідає вимогам. Їм ніколи не доводиться лежати без сну до четвертої ранку через бентежні думки про рахунки за електрику, про огиду, яку треба подолати, коли зранку доведеться вітатися з новим босом, що носить лискучі костюми й не годен навіть приховати зневагу до підлеглої.

У них немає безробітного чоловіка, який до полудня розгулює в піжамних штанях і зацьковано дивиться на жінку, коли та пропонує сходити на ще одну співбесіду. До того ж Сем досягла того віку, коли все найгірше вперто не хоче тебе полишати, як-от: зайва вага, глибока зморшка між бровами, тривожність, — а натомість постійна робота, сімейне щастя, мрії з легкістю кудись зникають.

— Ти навіть увянути собі не можеш, як підстрибнули ціни в *Le Méridien*¹ цього року, — каже одна з жіночок. Вона схилилася вниз і протирає рушником фарбоване в дорогому салоні волосся. Сем змушена трохи відступити, щоб ненароком її не зачепити.

¹ Мережа елітних готелів.

— Знаю! Я хотіла забронювати на Різдво віллу, яку ми звикли знімати на Маврикії, — так от уяви: вони збільшили вартість оренди на сорок відсотків.

— Геть подуріли.

«Еге ж, подуріли, — міркує Сем. — Не щастить вам». І згадує будинок на колесах, який Філ придбав два роки тому і мав відремонтувати. «Ми зможемо проводити вихідні на узбережжі, — радісно заявив він, споглядаючи величезний трейлер із гігантським соняшником на боці — тепер той стояв і лише загороджував дорогу. Найбільшим, на що здобувся Філ дотепер, була заміна заднього бампера. Після провального року Філ закинув автівку, і вона тепер стирчала перед будинком і сумно нагадувала про їхні біди.

Сем натягує на ноги спортивні рейтузи, намагаючись сховати бліду плоть під рушником. Сьогодні на неї чекають чотири важливі зустрічі з клієнтами. За півтори години вона має зустрітися з Тедом і Джоелом, своїми колегами у *Print*, і втрьох вони постараються добути суттєве замовлення. Натомість сама вона постарается не втратити роботи. А може, й збереже роботу їм усім.

Головне — не хвилюватися.

— Гадаю, поїдемо цього року на Мальдиви. Доки вони зовсім не потонули.

— О, чудова ідея. Нам там дуже сподобалося. Але який жах — невже їх справді затопить?

Повз Сем до своєї шафки проштовхується ще одна жінка. У неї чорні кучері, як і в Сем, але вона, либонь, на кілька років молодша, її підтягнуте тіло щодня старанно тренують, зволожують і полірують. Дорогі парфуми так і сочаться з усіх пор.

Сем щільніше обгортає власне бліде і грудкувате тіло рушником та зникає за рогом роздягальні, щоб висушити там волосся. Коли вона повертається назад, уже нікого з них немає. Вона полегшено зітхає і важко опускається на

вологу дерев'яну лавку. Їй кортить перейти до одного з нагрітих мармурових ліжок. Сама думка, що вона може пів години полежати в блаженній тиші, сповнює несподіваною насолодою. Як раптом з піджака, що висить у її шафці позаду, долинає дзигчання телефона. Вона дотягується до кишені й видобуває апарат.

Ти готова? Ми надворі.

Прошу? — набирає вона. — Ми ж повинні бути в офісі *Framptons* у пообіддя.

Хіба Саймон тобі не казав? Зустріч перенесли на 10 ранку. Поквапся — час вирушати.

Вона з жахом споглядає на телефон. Тобто їй слід бути на першій зустрічі десь за двадцять три хвилини. Вона стогне, влізає в штани, хапає з лавки чорну спортивну торбу і мчить до паркувального майданчика.

Замурзаний білий мінівен із написом *GRAYSIDE PRINT SOLUTIONS* чекає біля вантажних воріт із вимкненим двигуном. Сем наполовину біжить, наполовину човгає в спортивних пластикових шльопанцях. Вона завтра поверне їх, але вже відчуває провину, так ніби справді щось накоїла. Волосся в неї досі мокре, вона трохи задихається.

— Здається, Саймон полює за тобою, дівчино, — каже Тед, коли вона нарешті влізає до бусика. Він переповзає на переднє сидіння, щоб звільнити їй місце. Від нього відгонить цигарками і туалетною водою *Old Spice*.

— Думаєш?

— Бачила б ти його. Увесь час перепитує у Женев'єви, о котрій відбудуться зустрічі, — докидає Джоел і робить

повний оберт керма. Його косиці зібрані в охайний хвіст, наче всупереч складному дню.

— Відколи змінили керівництво, все тепер не так, еге ж? — промовляє Тед, щойно вони виїжджають на головну дорогу. — Ходимо ніби по лезу ножа.

На приладовій дошці лежать два порожні, обсипані цукром пакетики. Тед простягає їй третій із великим, досі теплим пундиком.

— Тримай, — каже він. — Сніданок для чемпіонів.

Але їй ніяк не можна. Пундик містить принаймні вдвічі більше калорій, ніж вона тільки-но спалила в басейні. Сем ніби чує, як несхвально зітхає Кет. Вона якусь мить вагається, а тоді швидко запихає смаколик до рота і примружує очі від теплої солодкової розкоші на язиці. Останніми днями вона ловить миті щастя де тільки може.

— Женев'єва чула, як він по телефону знову говорив про скорочення штату, — додає Джоел. — І коли вона зайшла до його кабінету, відразу змінив тему.

Щоразу, як вона чує розмови про скорочення — це слово тепер постійно лунає в офісі, — її шлунок тривожно стискається. Сем не знає, що їм робити, якщо вона також утратить роботу. Філ відмовляється пити антидепресанти, які йому виписав лікар. Мовляв, ті спричиняють сонливість, нібито він і так не спить щодня до одинадцятої ранку.

— Навряд чи до цього дійде, — не надто переконливо проказує Тед. — Зрештою, Сем добуде сьогодні для нас вигідну угоду, чи не так?

Вона відчуває на собі їхні очікувальні погляди.

— Так, — відповідає Сем. А тоді, дещо впевненіше: — Так!

Вона поправляє макіяж у маленькому люстерку, тихо ляючись, коли Джоел натрапляє на якусь вибоїну, і тоді слинить палець та витирає розмазану лінію. Обмацує волосся, яке принаймні непогано висохло. Гортає папери в теці:

хоче впевнитися, що всі цифри під рукою. Вона ледве пригадує, коли навіть не турбувалася про такі речі — могла з легкістю ввійти до будь-якого кабінету, бо знала, що є справжньою фахівчиною. «Ну ж бо, Сем, просто будь такою, як раніше», — умовляє вона себе подумки. Відтак виймає ступні зі шльопанців і сягає рукою по спортивну торбу, де лежить взуття.

— За п'ять хвилин будемо на місці, — повідомляє Джоел.

І лише тоді вона усвідомлює, що торба, хоч як схожа на її власну, насправді чужа. У ній немає її зручних чорних туфель-човників, у яких так гарно цокотіти по хідниках і домовлятися з замовниками друкарської продукції. У цій торбі лежить пара запаморочливих туфель марки *Christian Louboutin* із червоної крокодилячої шкіри.

Вона виймає туфлю із застібкою-ремінцем для п'ятки й витріщається на неї — яка ж вона легесенька на її долоні!

— Дідько, — промовляє Тед. — Хіба перша зустріч відбудеться в «Стрингфеллоу»¹?

Сем нахиляється і нишпорить у торбі, відтак добуває другу туфлю, джинси і, насамкінець, світлий, охайно складений піджак *Chanel*.

— О господи! — вигукує вона. — Це не моє. Я забрала чужу торбу. Мусимо вертатися назад.

— У нас немає часу, — відказує Джоел, який не зводить очей з дороги. — Ми майже приїхали.

— Але мені потрібна моя сумка.

— Вибач, Сем. Повернемося туди пізніше. Може, взуєшся в те, що було на тобі у спортзалі?

— Я не можу бути в шльопанцях під час ділової зустрічі.

— То взуйся в ті туфлі, які зараз тримаєш.

— Ти що, жартуєш?

¹ Відомий лондонський нічний стрип-клуб.

Тед бере в неї туфлю.

— Вона має рацію, Джо. Ці черевички не надто... в стилі Сем.

— Тобто? А що в моєму стилі?

— Ну, щось простіше. Тобі до вподоби прості речі. — І після паузи додає: — Розсудливі речі.

— Знаєш, що кажуть про такі туфлі? — питає Джоел.

— Що?

— Не для стояння.

Вони з хихотінням штовхають один одного ліктями.

Сем вихоплює в них туфлю. Вона на пів розміру замала для неї. Сем обережно просовує в неї ступню й зав'язує ремінець.

— Чудово, — каже вона, роздивляючись туфлю. — Їду в офіс *Framptons* пропонувати друкарські послуги і маю вигляд дівчинки за викликом.

— Принаймні дорогої дівчинки, — докидає Тед.

— Прошу?

— Ну... Не дешевої беззубої мінетниці...

Сем чекає, доки Джоел припинить їржати.

— Дякую, Теде, — відказує вона і дивиться у вікно автівки. — Ти справді підняв мені настрій.

Зустріч проходитиме не в офісі, як вона сподівалася. У них якісь проблеми з транспортом, а отже, доведеться рекламувати продукцію у вантажному ангарі, де Майкл Фремpton вирішив оглянути пошкоджену гідравлічну систему. Сем невпевнено крокує на підборах і відчуває, як ступні обдає холодне повітря. Шкода, що вона з 2009 року ні разу не робила педикюру. Щиколотки хитаються, наче гумові, і вона не може второпати, як хтось узагалі примудряється ходити в такому взутті. Тед мав рацію. Не для стояння туфлі.

— Усе гаразд? — питає Тед, коли вони наближаються до купки чоловіків.

— Ні, — цідить вона. — Таке відчуття, ніби я пересуваюся на паличках для суші.

Вилчатий навантажувач попереду везе здоровенний тюк паперу; його попереджувальний сигнал мало не оглушує в просторому приміщенні — вони швидко відступають убік, Сем перечіплюється. Усі чоловіки навколо вантажівки повертають голови до неї. Відтак дивляться на її взуття.

— Думав, ви вже не прийдете.

Майкл Фремптон — суворий йоркширець, що у будь-якій розмові ладен натякнути, якою важкою працею він досягнув усього в житті, а от ви, далекі, палець об палець не вдарили. Сем силується всміхнутися.

— Даруйте, — бадьорим голосом відповідає вона. — Ми мали ще одну зустріч і...

— ...затори на дорозі, — водночас виправдовується Джоел, і вони знічено глипають одне на одного.

— Сем Кемп. Ми з вами бачилися в...

— Я вас пам'ятаю, — каже Майкл і дивиться вниз. Зо дві хвилини він щось пише на теці-планшеті молодикові у робочому костюмі. Сем безпорадно стоїть і подеколи відчуває на собі зацікавлені погляди чоловіків. Недоречні туфлі на її ногах, здається, блимають, мов маячки радіаційної небезпеки.

— Добре, — промовляє Майкл, який нарешті завершив розмову з хлопцем. — Перед початком бесіди мушу повідомити, що *Printex* уже запропонував нам вельми вигідні умови.

— Ну, ми... — почала було Сем.

— І вони сказали, що у вас будуть дещо зв'язані руки після того, як *Grayside* поглинула більша компанія.

— Це не зовсім так. Проте ми можемо похвалитися обсягами робіт, якістю й надійністю. — Сем почувается ні

в сих ні в тих, розводячись про це, коли всім і так зрозуміло, що вона — жіночка середнього віку, до того ж у чужих туфлях. Вона так-сяк відбивається від запитань, затинається, червоніє, бо знає, що всі витріщаються на її ноги.

Урешті-решт добуває теку з торби. Там має бути записана цитата, яку вона цілими годинами складала, відшліфовувала. А тоді робить спробу підійти до Майкла, щоб показати свою заготовку, але зачіпається за щось підбором і викручує кісточку — гострий біль аж до стегна прострілює ногу. Вона притьмом перетворює гримасу на усміх і вручає теку. Той передивляється її вміст, гортає аркуші, не піднімаючи очей. Відтак вона йде геть, силуючись триматися рівно на ногах.

Зрештою Майкл зводить погляд.

— У нашому наступному замовленні йдеться про великі обсяги. Тому нам важливо знати, що фірма, з якою ми вирішимо співпрацювати, не підведе.

— Але ви вже робили у нас замовлення, містере Фремптоне. До того ж минулого місяця ми виготовили для *Greenlight* каталоги вельми схожого гатунку, і якість нашої продукції справила неабияке враження.

Він супиться. Здається, супиться все його обличчя.

— Я можу глянути на те, що ви для них виготовили?

— Звісно.

Вона гортає теку і зненацька усвідомлює, що каталог *Greenlight* лежить в іншій, синій теці на приладовій панелі бусика: вона чомусь думала, що та їй не знадобиться. А ще розуміє, що їй доведеться пройти через увесь ангар і паркувальний майданчик під поглядами всіх чоловіків. Вона багатозначно зиркнула на Джоела.

— Може, збігати по каталоги? — пропонує той.

— А які ще зразки ви маєте в бусику? — цікавиться Фремптон.

— Маємо дещо схожі каталоги, які ми виготовили для *Clarks Office Supplies*. Насправді у нас є багато інших зразків з минулого місяця. Джоеле, ти не міг би?..

— Ні. Я сам підуд подивлюся. — Фремптон рушає вперед. А отже, доведеться йти і йї. Вона дещо напружено крокує біля нього.

— Нам потрібний партнер-друкар, — говорить він, захавши руки до кишень, — що спроможний прудко рухатися, бути гнучким. Швидконогим, якщо хочете.

Він крокує надто жваво. На нерівній долівці вона знову вивертає кісточку і мимоволі зойкає. Джоел простягає до неї руку саме тоді, коли в Сем підгинаються коліна, тож вона хапається за нього, щоб не втратити рівноваги. І неоконечно посміхається, щойно Фремптон із непроникним виразом обличчя озирається на них.

Згодом її вуха паленітимуть від сорому щоразу, як вона згадуватиме слова, які він тоді промовив Джоелу. Його останні слова для *Grayside Print*.

«Вона що, п'яна?»

Ніша Кентор зі злістю жене по біговій доріжці. У вухах гримить музика, ноги гупають, мов поршні. Вона завжди бігає зі злістю. Перша миля найважча: підживлює лише вибухова суміш гніву і молочної кислоти; друга — неабияк роздратовує; натомість під час третьої починає прояснятися в голові, тіло ніби маслом змащене, вона ладна бігти цілу вічність — та раптом знову злоститься, бо, тільки-но розласилася, час зупинитися й братися за інші справи. Ніша ненавидить біг, але він потрібний для душевної рівноваги. У цьому бісовому місті повно людей на хідниках: плентаються, заважають їй, а тому єдиним місцем, де вона може бігати, є цей паскудний спортзал, куди готель заганяє гостей, позаяк зали для інших розваг, очевидно, перебувають у стадії ремонту.

Тренажер повідомляє, що їй слід охолонути, і вона різко вимикає його: авжеж, бракувало лише вказівок якоїсь дурнуватої машини. «Не охолону», — відказує подумки. Відтак виймає один із навушників і чує, як дзеленчить телефон. Ніша сягає по апарат. Карл.

— Люба...

— Даруйте.

Ніша зводить погляд.

— Вам слід вимкнути телефон, — проказує молода жінка. — Це зона тиші.

— Тоді навіщо ви зі мною балакаєте? Та ще й так голосно. Крім того, не стійте так близько. До мене долітають краплі вашого поту.

У жінки аж щелепа відвисає, а Ніша притискає телефон до вуха.

— Нішо, люба, чим займаєшся?

— Я в тренажерному, коханий. За обідом зустрінемося? Голос Карла, м'який, мов масло, завжди їй подобався.

— Так, але, може, перенесемо його до готелю? Я маю забігти по папери.

— Звичайно, — мимохить відповідає Ніша. — Що тобі замовити?

— Та будь-що.

Вона заклякла. Карл ніколи не казав «будь-що».

— Може, замовити в «Мішель» омлет із білими трюфелями? Або стейк тунця?

— Звісно. Було б непогано.

Ніша сковтує. І силується опанувати голос.

— О котрій ти б хотів пообідати?

Карл відповідає не відразу: вона чує, як, прикривши слухавку рукою, він переговорюється з кимось поруч. Її серце калатає.

— Якщо організуєш обід опівдні, буде просто чудово. Але не поспішай. Не хочу на тебе тиснути.

— Добре, — каже Ніша. — Кохаю тебе.

— Я також, люба, — відповідає Карл і натискає на відбій.

Ніша стоїть нерухомо, у вухах чути пульсацію крові, але причиною цього є геть не біг. Здається, голова ось-ось вибухне. Вона робить два глибокі вдихи. А тоді вбиває в телефон інший номер. І потрапляє відразу в голосову пошту. Кляне різницю між часовими поясами.

— Магдо? — промовляє вона, розворушуючи рукою спітніле волосся. — Це місіс Кентор. НЕГАЙНО зв'яжіться зі своєю людиною.

Вона піднімає очі і бачить інструктора тренажерного залу в сорочці-поло й дешевих шортах.

— Мем, тут заборонено говорити по телефону, це проти...

— Відвали, — перериває його Ніша. — Іди помий підлогу абощо. Ваш зал — розплідник мікробів.

І вона прямує повз нього до роздягальні, вихопивши рушника з рук іншого інструктора.

Роздягальня напхом напхана, але вона нікого не бачить. Знов і знов прокручує в голові телефонну розмову, серце шалено б'ється. Он воно як. Треба навести лад у думках, прийти до тями, але тіло стає якимось дивно негнучким, перестає слухатися. Вона на мить присідає на лавку й байдуже дивиться перед собою. «Я впораюся, — міркує і роздивляється, як тремтять її руки. — Бувало й гірше». Відтак прикладає рушник до обличчя, набирає в легені повітря, доки не відчуває, що опанувала тремтіння, а тоді випростується, розправляє плечі. Насамкінець підводиться, відчиняє шафку і витягує звідти спортивну торбу *Marc Jacobs*. Хтось поклав свою сумку на лавці біля її шафки — вона скидає сумку на долівку і ставить замість неї свою. Душ. Насамперед їй потрібний душ. Вигляд — це головне. І знову дзвонить телефон. Кілька жінок зиркають на неї, але вона ні на кого не зважає й бере з лавки апарат. Реймонд.

— Мамо? Як тобі мої брови?

— Прошу, сонечку?

— Брови. Я вислав фото. Бачила?

Ніша гортає в телефоні стрічку повідомлень, аж урешті знаходить знімок, що він їй надіслав.

— Гарні брови, котику, — втішає його вона, знову приклавши апарат до вуха.

— Вони жахливі. Я такий засмучений. Ще й подивився програму про те, як, типу, продають дельфінів: там показували, як їх учать усіляких трюків, і тепер мені так соромно, бо ми були там, у Мексиці, плавали з ними, пам'ятаєш? І так кепсько стало на душі, я навіть не хотів виходити

з кімнати, а потім вирішив підправити брови, але вийшло огідно, і зараз я схожий на Мадонну середини дев'яностих.

Якась жінка поруч неї заповзялася сушити волосся, і Ніші відразу закортіло забрати в неї фен і віддухопелити нахабу.

— Котику, тебе не чути тут. Почекай.

Вона виходить із роздягальні. Глибоко зітхає.

— Вони чудові, — повторює вона у глухій тиші коридору. — Просто казкові. До речі, в середині дев'яностих років Мадонна мала дуже крутий вигляд.

Вона так і бачить його перед собою: сидить на своєму ліжку у Вестчестері¹, ноги схрещені — звична поза ще з дитинства.

— Вони геть не казкові, мамо. Це просто жах.

З роздягальні виходить жінка і хутко її минає. Піджак дешевий, чалапає в шльопанцях, схиливши голову. Чому жінки не ходять прямо? Безсило опущені плечі незнайомки, її втягнута, мов у черепахи, голова негайно роздратували Нішу. Як маєш вигляд жертви, не дивуйся потім, що люди витирають об тебе ноги.

— Коли повернешся додому, виправимо мікроблейдингом².

— Отже, вони жахливі.

— Ні! Казкові! Але, сонечку, мені справді треба вже бігти. Я зараз дуже зайнята. Пізніше передзвоню.

— Але не раніше третьої за нашим часом. Мушу виспатися, а потім у нас самодопомога. Така нудота. Усвідомлення себе і таке інше — ніби ми сюди лише по це і приїхали.

— Знаю, милий. Я ще зателефоную. Люблю тебе.

¹ Округ у штаті Нью-Йорк.

² Перманентний татуаж, нанесення пігменту на брови маніпулою (інструментом, що нагадує лопатку-лезо).

Ніша завершує дзвінок і знову набирає номер.

— Магдо? Магдо? Ви прослухали моє повідомлення? За-
телефонуйте негайно. Добре?

Вона натискає на кнопку, двері відчиняються, в коридор
виходить інструктор і витріщається на телефон у її руках.

— Мем, вибачте, але...

— Ні, навіть не думайте, — огризається вона, і той за-
криває рота, так і не договоривши. Є деякі переваги в то-
му, щоб бути жінкою за сорок, якій уже чхати на все, —
зрештою, він і сам це бачить. І вперше за тиждень їй стало
радісно на серці.

Ніша миється в душі, зволожує тіло дешевими засобами із
запасів тренажерного залу (згодом вона весь день пахну-
тиме, як туалет в американському потязі), скручує у вузол
вологе волосся, ноги для безпеки ставить на рушник (під-
лога роздягалень сповнює її огидою — небезпека для шкі-
ри! Бородавки!) та вісімнадцятий раз заглядає в телефон:
чи не відгукнулася Магда?

Груди розпирають гнів і тривога, які стає дедалі важче
опанувати. Вона знімає з вішака вологу шовкову блузку —
та відразу прилипає до теплої мокрої шкіри, коли вона на-
тягує її на себе через голову. «Трясця, де ж Магда?» Вона
сідає, знову дивиться в телефон, бездумно нишпорить
у спортивній торбі, шукає джинси і взуття. Нарешті нама-
цує й витягує зачовгані, страшненькі, чорного кольору
туфлі-човники на широких підборах. Повертається, якусь
мить витріщається на незнайоме взуття, що тримає у руці,
а тоді з жахом відкидає геть. Витирає пальці об рушник,
повільно відкриває торбу, тримаючи її за кут, зазирає все-
редину. Це не її торба. Шкіра штучна, пластик на швах уже
обліз, колись мідний ярлик *Marc Jacobs* перетворився на
тьмяно-срібний. Ніша заглядає під лавку. Зазирає позаду

неї. Більшість докучливих жінок уже пішли додому, інших сумок немає, зяє декілька порожніх шафок. Жодних сумок. А ця схожа на її власну — той самий розмір, той самий колір, навіть ручки схожі, але явно не її.

— Хто забрав мою сумку? — вголос питає вона, не звертаючись ні до кого зокрема. — Чорт забирай, хто її взяв? — Кілька жінок, які ще не вийшли з роздягальні, дивляться порожніми очима. — Ні. Ні ні ні ні ні. Лише не сьогодні. Не тепер.

Дівчина за стійкою реєстрації навіть оком не зморгнула.

— Де ваші камери відеоспостереження?

— Мадам, у роздягальні немає камер відеоспостереження. Це заборонено законом.

— Тоді як я маю знайти ту, що вкрала мою торбу?

— Мадам, не думаю, що її саме вкрали. Ваші слова радше свідчать про те, що стався збіг: сумки просто переплутали, вони схожі і...

— Ви справді вважаєте, що це «збіг» і хтось випадково схопив мій піджак *Chanel* і туфлі *Louboutin*, підбори для яких виготовив на моє замовлення сам Крістіан? Коли всі тут зазвичай носять, — вона зазирає до торби, кривиться, — *Primark*?

Жоден м'яз не ворухнувся на обличчі дівчини.

— Ми можемо переглянути записи камер на вході, але для цього нам потрібно отримати дозвіл головного офісу.

— У мене обмаль часу. Хто останнім виходив звідси?

— Ми не ведемо таких записів, мадам. Це відбувається автоматично. Якщо ви дуже наполягаєте, я зателефоную менеджеріві й попрошу його підійти сюди.

— Ну нарешті! То де він?

— У Піннері¹ — навчає персонал.

¹ Передмістя Лондона.

— О боже. Тоді дайте мені якісь кросівки. У вас тут є кросівки? Бо якось мушу дістатися до власного авто.

Ніша споглядає у вікно.

— Де моя автівка? Де вона?

А тоді відвертається від стійки та вбиває номер у телефон. Ніхто не відповідає. Працівниця приймальні добуває з-поза стійки пакет пластикового взуття. У неї такий вигляд, ніби вона щойно прослухала до біса нудну двогодинну TED¹-лекцію.

— Є шльопанці.

Ніша витріщається на дівчину, відтак — на взуття, потім знов — на дівчину. Та незворушно дивиться на неї. Насамкінець розчарована Ніша бере зі стійки одну пару і з тихим гарчанням взувається. А коли виходить, чує, як дівчина бурмоче: «Звісно, американки».

¹ TED (Technology, Entertainment, Design — «Технології, розваги, дизайн») — некомерційна американська організація, що поширює ідеї, які повинні змінити світ.